

Gyvenimas negailestingas,
Nežiūri amžiaus, nei jausmų.
Į amžinybę pasikviečia Brangiausius
Mums ir artimiausius iš visų.
* * *

Telydi Jus paguoda ir dvasios stiprybė šią sunkią netekties valandą. Nuoširdžiai užjaučiame Jus, mirus
brangiai mamai.

* * *

Nuėjusi savo gyvenimo kelią, ilsėkis amžinoje ramybėje.

* * *

Kaip viskas gyvenime turi pradžią, tai turi ir pabaigą. Gyvenimo gijai nutrūkus, ilsėkis ramybėje.

* * *

Iš Dievo rankų – į Dievo rankas.

* * *

Užsidegė žvaigždė ir vėl užgeso,
Dangus tik žėri amžinai.
Tu sušukai esu – mes esam,
O aidas atkartojo tai trumpai.
Gyvenimas negailestingas, nežiūri amžiaus, nei jausmų.
Į amžinybę pasikviečia brangiausius mums ir artimiausius iš visų.

* * *

Išėjo... iš kur negrįžta niekas,
Palikęs svajones, godas, namus...
Visiems širdy gėla gili išlieka,
Ir skausmas, kad daugiau Jo nebebus.

* * *

Mes negalime užpildyti Jūsų netekties, bet norime pasidalinti Jūsų skausmu.
Mes negalime pakeisti lemties, bet norime palengvinti jos kelią.
Mes negalime įveikti būties, bet norėtume padėti savo buvimu.

* * *

Liūdėsit Jūs, bet laikas gydys skausmą,
Brangaus žmogaus juk niekas negrąžins.

Tušti namai švies netektimi iš tolo,
Nors grįžti ten skubėsit su viltim.

* * *

Jus palietė tamsa ranka vėsia,
Dabar jokia užuojauta neguodžia,
Nebent viltis, kad neišnyks dvasia,
Kad liks darbai, sumanymai ir žodžiai...

* * *

Ji gyvens gėlės kiekvienu žiedu, bus vėjeliu ir plaukus sušukuos.
Bus skarele, kai ašara nurieda, ir tik sapne paguodos ranką bepaduos.

* * *

Liko nuotraukos, rūbai, daiktai,
Liko skausmas, širdis sužeista,
O gyvent ir toliau privalai,
Leidus laikui paguosti Tave.

* * *

Norėtume, kad mūsų žodžiai būtų dideli,
Kad sielvartą sušildytų, paguostų...
Gyventi šauktų vėl be sopulio širdy,
Ir ašaras nušluostytų nuo skruostų.

* * *

Mirtis – tai slenkstis, bet ne pabaiga,
Brangiausi žmonės eina ir palieka...
Tačiau nuo jų nusidriekia šviesa,
Ir atminty gyvi išlieka.

* * *

Amžiams užsimerkė Tavo akys,
Lūpos neprabils jau niekada.
Liko tuštuma, liepsnelės žvakių
Ir prisiminimas – lyg negyjanti žaizda

* * *

Jus palietė tamsa ranka vėsia,
Dabar jokia užuojauta neguodžia,

Nebent viltis, kad neišnyks dvasia,
Kad liks darbai, sumanymai ir žodžiai...

* * *

Išeini...

Į kitą gražesnę pasaulį – kaip žaislas, spindintis ir mylimas.
Kaip laužo ugnis, kuri šildė mano geliančias rankas...
Kaip tolimas pasakų laivas, kurio nesiliausiu sapnavus...
Ir pabūsiu aš kukčiodama – ir vėl nieko nėra...
Tik pagalvės ir lubos, tik stalas ir knygos. Išeini...
Bet sugrįši... Gal rytoj, gal po daugel metų... Sugrįši...

* * *

Norėtume, kad mūsų žodžiai būtų dideli,
Kad sielvartą sušildytų, paguostų,
Gyventi šauktų vėl be sopulio širdy
Ir ašaras nušluostytų nuo skruostų...